

УДК 81'367.33:81.38]:82-1.09(477.82)
DOI <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2026.3.1/07>

Костусяк Н. М.

<https://orcid.org/0000-0002-9795-6038>

Волинський національний університет імені Лесі Українки

Злотко О. М.

<https://orcid.org/0009-0007-0234-5052>

Волинський національний університет імені Лесі Українки

ПОЕТИЧНИЙ СИНТАКСИС ВОЛИНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ: ОДНОРІДНІ ЧЛЕНИ РЕЧЕННЯ

У статті схарактеризовано однорідні члени речення в мілітарній волинській ліриці, яку вирізняє психоемоційне та експресивно-оцінне омовлення дійсності, вербалізація внутрішнього стану українців, наявність яскравих і нешаблонних образів, метафоричність мислення, оригінальність та креативність мововираження. Аналіз досліджуваних стилістем у площині синтаксичної організації поетичних творів і з огляду на змістову палітру дав змогу визначити їхню роль у формуванні дискурсивних стратегій та авторських інтенцій. З'ясовано, що однорідні члени речення, уплетені в мовну тканину віршів періоду великої війни, виконують важливу композиційну, експресивну та комунікативно-прагматичну функції, динамізують текст й акумулюють емоційну резонансність, що кодує сприйняття воєнних обставин. Конструкції з однорідними підметами та співвідносними з ними головними членами речення структурують градаційний ряд мовних одиниць, які репрезентують морально-етичні цінності, переосмислені традиційні символи, зорові й звукові образи. Простежено, що нанизування однорідних присудків засвідчене в розповідних та різних ступенем вираження волюнтаривності контекстах, які відтворюють психологічно насичену воєнну дійсність, віддзеркалюють алогічність російської агресії, передають динаміку духовного відродження, авторську риторичну нездоланність і непохитність в боротьбі з ворогом. Відзначено, що лаконізм і загострену емоційність досить уміло поєднано в структурах із кількома типами однорідних компонентів. Наголошено, що омовлення травматичної атмосфери війни, масштабу руйнівних дій, глибини страждань пов'язане з однорідними детермінантними, керованими та атрибутивними синтаксичними одиницями, які експресивізують текст, за умови інверсії емоційно увиразнюють його, а також дають змогу передати глибинні сенси й травматичний досвід війни.

Ключові слова: лінгвостилістика, поетичний синтаксис, однорідні члени речення, стилістема, градація, анафора, емоційно-оцінна й експресивна функція, модальність.

Постановка проблеми. Воєнні реалії сьогодення стали визначальним фактором консолідації українського суспільства й активізації національного спротиву, що має не тільки збройний, а й інформаційний та мистецький вияви. Якщо медійний продукт зорієнтований передусім на фіксацію подій і фактів, протистояння маніпуляціям, спростування ворожих наративів, то художнє осмислення воєнної дійсності пов'язане з передаванням глибинних сенсів, репрезентацією травматичного досвіду війни, реалізацією комунікативно-прагматичних та психоемоційних інтенцій за допомогою мовних засобів. У «Передмові» до колективного видання «Україністика дома

й у світі: на вістрі часу» А. Архангельська слушно зазначила: «Сьогодні українська мова є не просто “мовою у час війни”. Українське слово стало дзеркалом війни і дзеркалом нас у дзеркалі війни» [1, с. 7]. Художні тексти воєнного періоду вирізняє емоційне та експресивно-оцінне омовлення мілітарної дійсності, вербалізація морально-етичних принципів і внутрішнього стану українців, наявність яскравих та нешаблонних образів, метафоричність мислення, оригінальність і креативність мововираження. Такі параметричні ознаки найбільшою мірою притаманні ліриці, яка виконує функцію своєрідного психологічного захисту від пережитого, контамінує тривогу, сум, гнів, нена-

висть, злість, слугує засобом кодування вражень та переживань. Як слушно зазначає О. Маленко, «поетична рефлексія трансформувала передчуття війни в її констатацію, фіксуючи не лише світ фізичних речей (руйнація міст і сіл, обстріли, бої, смерть, біженці, окупація), а й відтворюючи метафізику людського стану під час війни (страх, відчай, розгубленість, зневіра, душевний біль, страждання, ненависть, але водночас – надія, віра, любов, співчуття)» [6, с. 39].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Мовно-стилістичні маркери різних емоційних станів, зумовлена реальністю повномасштабного вторгнення динаміка українського поетичного словника, оновлений комплекс засобів, що надають віршам виразності, символічності, експресивного насичення частково вже отримали різновекторне лінгвістичне осмислення. Мовоопис і структура мислеобразу війни в художніх текстах періоду російської агресії потрапили до сфери наукових зацікавлень Г. Сюти, за спостереженнями якої твори досліджуваного часового зрізу фіксують зміни, пов'язані «передусім з екзистенційним та емоційним досвідом, що його набули українці за час війни, також із новою, але вже достатньо сформованою колективною та індивідуальною пам'яттю» [7, с. 98]. Виразально-зображальний потенціал віршового простору Наталії Васильєвої, зокрема й деяких її поезій воєнної тематики, схарактеризувала С. Тележкіна. Дослідниця зосередила увагу на засобах графеміки та звукопису, прийомах лексико-граматичного (оксиморон, антитеза, анадиплосис, поліптотон, анномінація, зевгма, подвоєння) і синтаксичного (градація, гомеотелевт) моделювання, а також тропях (метафора), які відіграють важливу роль у смисло-, тексто- та структуротворенні [8]. Об'єктом лінгвістичного аналізу послугувала воєнна лірика Дмитра Кременя [5], Тетяни Власової, Сергія Жадана, Галини Мирослави, Любові Якимчук [6]. О. Маленко, оперуючи поняттям *поетичний нарратив війни*, зацентрувала на словесно-образній репрезентації подій російсько-української війни в українських поетичних текстах і розглянула їх крізь авторське сприймання, осмислення та оцінювання [6]. У низці праць лінгвопоетичний обшир обмежено регіональним аспектом – мілітарною лірикою волинських письменників, яку схарактеризовано в лінгвокогнітивному та модально-прагматичному вимірах та з огляду на ідейно-тематичну й образно-символічну своєрідність [9]. У центрі наукової уваги також перебували представлені у волинській поезії формальні

засоби неґації [4] та кольороназви [2], проаналізовані в дихотомії традиційних й оновлених образів та символів, а також у площині оцінності, чуттєвості, експресивного забарвлення, когнітивних і психоемоційних інтенцій. Наголошуючи на багатоаспектності лінгвістичної інтерпретації поетичного доробку письменників Волині, зазначимо, що вказаний ілюстративний матеріал не претендує на всеохопність студіювання. До питань, які потребують науково-теоретичного обґрунтування, деякою мірою й переосмислення, належить дослідження виразальних засобів синтаксису мілітарно маркованої волинської лірики.

Постановка завдання. Мета статті – схарактеризувати однорідні члени речення в площині синтаксичної організації віршів волинських письменників, з'ясувати функційно-стилістичний та комунікативно-прагматичний потенціал аналізованих одиниць, визначити їхню роль у формуванні дискурсивних стратегій та авторських інтенцій.

Виклад основного матеріалу. У віршовому полотні митців Волині стилістичною синтаксичною природи слугують важливим засобом композиційної організації текстів, експресивного насичення, акцентуації авторської позиції. У мовно-художньому просторі досліджуваної поезії таку функцію виконують однорідні члени речення, які, окрім модельованої ними динаміки, формують панорамне й асоціативно цілісне зображення глибокоемоційних образів та символів, беруть участь у відтворенні моторошних картин війни, акумулюють різні психологічні стани, почуття, душевні переживання. Такий спектр параметричних ознак притаманний як головним, так і другорядним компонентам. Зокрема, у вірші Н. Горик однорідні підмети структурують градаційний ряд номінацій українських захисників: *Наші воїни, наші лицарі, / Наші праведники – / на щитах* (Н. Горак). Нагромадження субстантивів *воїни, лицарі, праведники* забезпечує поступове піднесення образу від реального до ідеалізованого та духовного рівнів і водночас надає висловленню патетики. Номінація *лицарі* викликає асоціації з історичною традицією і такими морально-етичними цінностями, як честь, відвага, благородство, а субстантив *праведники* скеровує до релігійного виміру й сакралізує загиблих воїнів. Анафора, побудована на повторенні атрибутивної одиниці *наші*, створює виразний стилістичний ефект, інтимізує текст і передає єдність та емоційну близькість ліричного героя з адресатом мовлення. Принагідно додамо, що прийменниково-відмінкова форма *на щитах* слугує маркером, який віддзеркалює героїзм і трагізм ситуації, символізує смерть у

бою та кульмінаційно увиразнює зміст. Засвідчене в складі еліптичної структури поєднання анафори й репрезентованої однорідними підметами градації забезпечує високий рівень експресивності, а також формує образ воїна як героїчної та сакралізованої постаті, що втілює колективну пам'ять і національну ідентичність. Аналізоване висловлення розповідного модального плану, контамінуючи скорботу, біль втрати, жертвовність, шану й гордість, реалізує важливу комунікативно-прагматичну функцію.

У поетичній палітрі Н. Горик однорідні підмети виконують роль стилістичних засобів деформації традиційних символів: *Жорстокий час... Виспіває в маю / не соловей – сирена-самозванка* (Н. Горик). Через протиставлення звичного для мирного життя співу солов'я, що викликає асоціації з весною та відродженням, і характерної для воєнного часу сирени, образ якої ускладнено прикладковою частиною *самозванка*, письменниця увиразнює руйнівний характер війни й акцентує на таких знакових семах, як небезпека, загроза, тривожність, страх, психологічна напруга.

Кардинальні зміни звичного світу й буденність війни, що різко контрастує з колишнім мирним життям, передають рядки з однорідними компонентами, які структурують односкладні номінативні частини: *Недоношена ніч, протяги, бите скло, / більше не буде так, як раніше було...* (О. Пашук); *Світ безпорадний, тривога, сирени... / Вибухи, крики, обривки плачу...* (М. Мартинюк). Концентруючи увагу на деталях простору та звукообразах як маркерах руйнації, О. Пашук і М. Мартинюк змальовують хаотичну й травматичну атмосферу війни та незворотну втрату гармонії світу. Нанизування однорідних синтаксичних одиниць виразно відтворює психологічно насичену воєнну дійсність. Адже, як слушно наголошує О. Маленко, «літературі ... відведено особливу роль – стати «літописцем» війни в її людських відчуттях, емоціях, враженнях, які, вкарбовані словом у текст, мають позачасову силу впливати на психоемоційну сферу нашої свідомості» [6, с. 37]. Близькою за змістовими параметрами, мотивами й наявністю однорідних компонентів є конструкція *стирали все доценту на шляху / навальні гради смерчі й шквали* (М. Мартинюк), у якій автор через нагромадження лексем із семантикою руйнівної сили та метафоричне уподібнення воєнних дій до стихійних лих формує відчуття неконтрольованості й масштабності катастрофи. Динаміка висловлення посилює драматизм та передає невідворотність нищівного впливу війни.

Виразена однорідними членами речення градація засвідчена в моделюванні узагальненого образу жінки, яка в умовах війни переживає втрату й екзистенційну самотність: *Що це за жінка під небом і як її зва... / бездітна мати, самотня дружина або ж удова* (О. Пашук). Перебуваючи в складі парцельованої конструкції, субстантиви *мати, дружина, удова* виявляють підсилену інтонаційну виразність, що підкреслює їхню комунікативну значущість у тексті. Алогічність воєнного буття увиразнює оксиморон *бездітна мати*, який має експресивно-оцінний характер, символізує психологічні випробування і трагізм жінки та її родини.

У поетичних текстах О. Пашук однорідні предикативні одиниці засвідчені в контекстах, що віддзеркалюють фатальність і деструктивність воєнної агресії. Зокрема, антигармонійний світ, у якому війна руйнує природні та духовні основи буття, досить незвично й оригінально змальовано у фрагменті: *та весна не приходить / на спалені вулиці / не садить квіток у рани землі* (О. Пашук). Авторка візуалізувала образ зупиненого життя й деформованої реальності через символіку весни, приреченої на неможливість відродження, що експлікують заперечно марковані дієслівні присудки *не приходить, не садить*. Із традиційним символом відновлення і життя – весною, яка в мовній тканині вірша набула іншого, ніж у «мирній» поезії значення, контрастує образ зруйнованого міста – спалені вулиці. Спустошення простору, абсурдність і моторошність картин війни, метафоричне зображення глибоких травм, виражених сполукою *рани землі*, посилює драматизм, формує відчуття тотального руйнування і надає текстові емоційно-експресивного звучання.

Особливою експресією сповнені рядки з градаційним комплексом однорідних предикативів, що маркують жорстоку реальність війни через насильство та моральну деградацію російських військових: *Ворог розстрілює гумконвої, / Бреше, краде, убиває, руйнує!* (Н. Горик). Реалізована формами теперішнього часу послідовність дій не тільки динамізує оповідь, а й створює ефект напруження та осуду. В аналізованій структурі досить уміло поєднано лаконізм і загострену емоційність.

Травматичний спосіб висловлення думок, **синтез особистого переживання та колективної пам'яті** репрезентують структури з двома типами однорідних компонентів, зокрема дієслівними присудками й метонімією вжитими додатками: *Кричу – і вихоплюю книги... Боже, боронь: / Шевченка, Франка, і Довженка, й Багряного,*

й Барку... / *Дочитує той божевільний вогонь!* (Н. Горак). Змальовуючи конкретні події, зокрема спалення російськими окупантами великої бібліотеки ім. Василя Стуса в Маріуполі, Н. Горик порушила тему знищення книг, що становлять духовну цінність і визначають національну ідентичність українців. Екзистенційну напругу ліричної героїні та її психологічний стан передає присудок кричу, ужитий поряд з однорідним компонентом *вихоллюю*, форма теперішнього часу яких створює ефект безпосередньої присутності. На тлі нанизування прізвищ, що підсилює вагомість творчої спадщини відомих письменників, авторка подає спустошливий образ вогню, який руйнує культурний код нації. Апокаліптичність і трагізм ситуації увиразнює персоніфікація вогню, що дочитує, тобто знищує тексти, а отже становить загрозу національної духовності українців. На експресивізацію висловлення скерований прикметниковий епітет *божевільний*.

У поезії М. Мартинюка трагізм, незмірний біль, розпач розкрито через персоніфікований образ війни, що невідступно переслідує людину й завдає фізичного та морального нищення: *а війна все чатує і б'є неухильно під дих / і шматує і душі і долі із хваткою звіра / не щадить ні дітей ні жінок ні старих молодих / наче молох що прагне щоденно невсипно офіри* (М. Мартинюк). Нагромадження дієслів дії (*чатує, б'є, шматує, не щадить*) і градація номінативних одиниць – однорідних керованих членів речення (*душі і долі, дітей, жінок, старих, молодих*) створюють відчуття всеохопності насильства, підкреслюють жорстокість війни як деструктивної стихії.

Масштаб і жахливість війни через метасфору автоматної черги та географічні локації, які зазнали ворожого насильства й руйнувань, віддзеркалено в поезії О. Ляснюк: *найдовша автоматна черга / як пісня чийогось життя чи смерті / звучить найнижчою нотою / в Бахмуті, Авдіївці, Мар'їнці* (О. Ляснюк). Однорідні детермінанти на тлі образу найнижчої ноти увиразнюють глибину страждання мешканців міст, згадка про які викликає невимовний біль, і посилюють драматизм сприйняття війни.

Показовим у поетичному дискурсі О. Ляснюк є відтворення звукових картин війни, переданих авторкою через перелік бойової техніки та зброї: *акомпанемент вибухів, автоматних черг, САУ, мінометів, кулеметів, ракет С300 і «калібрів», а ще ж «шахеда»...* (О. Ляснюк). Репрезентовані іменниками й поєднані з незвичним у поданих контекстуальних умовах словом *акомпанемент*

однорідні атрибутивні одиниці підкреслюють масштаб руйнівних дій і посилюють експресивну інтенцію висловлення.

Емоційно насиченими є рядки з двома типами однорідних предикатів, що формують висловлення спонукальної модальності: *О сині хмари, не баріться – / Спішіть, несіть живильну воду! / Нехай бійці омийть лиця, / Вдихнуть жадану прохолоду, / І, може, їм прибуде сили, / І, може, їм додасться міці* (Н. Горак). Як відомо, функційно-семантична специфіка конструкцій цього модального плану «ґрунтується на узагальненому значенні волевиявлення, розчленованому на значення власне-спонукальності та значення, що контамінує волевиявлення й бажаність» [3, с. 101]. З огляду на вказані кваліфікаційні параметри імперативні присудки *не баріться, спішіть, несіть* виражають дію з найбільшим ступенем волевою спрямованості. Зазначені дієслівні форми разом зі звертанням до природних стихій як до джерела відновлення життєвих сил бійців експресивізують текст і передають тривогу. Послаблене значення апелюваності з відтінком бажання репрезентують аналітичні форми з часткою *нехай* (*нехай омийть, вдихнуть*), що разом з мовними одиницями слугують засобом вираження турботу та підтримку, формуючи в читача емоційне співпереживання.

Мова поетичних творів волинських письменників не тільки слугує засобом відтворення реалій війни та передавання конкретно-чуттєвих образів російської агресії, а й стає оборонною та сповненою оптимізму. Мотив незламності й життєстійкості духу репрезентовано в рядках: *Наш дух не вбити, волю не зламати, / Ми незнищенні й вперті, як трава* (Н. Горак). Однорідні предикати, виражені інфінітивними формами з актуалізованою семантикою негації *не вбити, не зламати* та синтаксично вербалізованими прикметниками *незнищенні й вперті*, виконують роль засобів згущення думки й водночас актуалізують авторську риторику витривалості, нездоланності та непохитності в боротьбі з ворогом. Із метою надати керованим членам речення *дух* і *волю* емоційно-сислового увиразнення та посилити виразність сказаного Н. Горик перемістила аналізовані мовні одиниці в синтаксично сильну позицію. Інверсовані акцентоносії разом з опорними однорідними предикатами моделюють контекст, що виконує важливу комунікативно-прагматичну функцію: мобілізує патріотичні почуття та консолідує колективну ідентичність.

Окрім довоєнних і воєнних реалій, у віршах волинських митців іноді простежуємо повоєнні

картини, пов'язані з довгоочікуваним миром: *Ще трохи – і вмита сльозою Вкраїна / Розкриє кордони й обніме-зустріне... / Настане омріяна днина блаженна – / І миром та сонцем засяє блакить* (Н. Горак). Однорідні присудки у формі майбутнього часу, один із яких модельований юкстапозитним дієсловом *обніме-зустріне*, підкреслюють динаміку духовного відродження, беруть участь у формуванні образу омріяної гармонії та викликають відчуття психологічного піднесення. Близькими за комунікативно-прагматичним потенціалом є однорідні компоненти *миром* та *сонцем*, що відтворюють картини повернення до стабільності.

Висновки. Отже, у волинській ліриці періоду великої війни однорідні члени речення виконують важливу композиційну, експресивну та комунікативно-прагматичну функції. Аналізовані синтаксичні стилістичні динамізують текст й акумулюють емоційну резонансність, що кодує сприйняття воєнних обставин. Конструкції з однорідними підметами й співвідносними з ними головними членами речення структурують градаційний ряд мов-

них одиниць, які репрезентують морально-етичні цінності, переосмислені традиційні символи, зорові та звукові образи. Нанизування однорідних присудків засвідчене в розповідних та волонтерів маркованих контекстах, що відтворюють психологічно насичену воєнну дійсність, віддзеркалюють алогічність російської агресії, передають динаміку духовного відродження, авторську риторику нездоланності та непохитності в боротьбі з ворогом. Лаконізм і загострену емоційність досить уміло поєднано в структурах із кількома типами однорідних компонентів. Омовлення травматичної атмосфери війни, масштабу руйнівних дій, глибини страждань пов'язане з однорідними детермінантними, керованими та атрибутивними синтаксичними одиницями, які надають текстові яскравої експресивної інтенції, а за умови інверсії емоційно увиразнюють текст.

Перспективність порушеної в статті проблеми вбачаємо в дослідженні інших типів синтаксичних стилістичних, дібраних із віршів волинських письменників.

Список літератури:

1. Архангельська А. Передмова. *Україністика дома й у світі: на вістрі часу* / А. Архангельська (гол ред.). Олмоуць : Університет Палацького в Олмоуці, 2024. С. 7–15. URL: <https://doi.vup.upol.cz/pdfs/doi/9900/07/2400.pdf>.
2. Злотко О. Колірні доміанти в мілітарній поезії волинських письменників. *Мова, культура, література у спектрі сучасних українознавчих досліджень. Серія “Młoda Ukrainistyka”* / за ред. І. Кононенко, С. Романюк, К. Якубовської-Кравчик. Warszawa : Uniwersytet Warszawski, 2025. Т. 3. С. 29–44. URL: https://ukraina.uw.edu.pl/wp-content/uploads/sites/169/2026/01/Młoda_Ukrainistyka_tom_3_10_12.pdf.
3. Костусяк Н. Категорія синтаксичної модальності та її грамадна реалізація. *Лінгвістичні студії*. 2013. Вип. 26. С. 99–103.
4. Костусяк Н. Лінгвістична інтерпретація засобів вираження негачії в поетичному дискурсі волинських письменників. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія : Філологія. Журналістика*. 2025. Т. 36 (75), № 1, ч. 1. С. 50–55. DOI : <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2025.1.1/09>.
5. Кремінь Т. Концептосфера російсько-української війни в поезії Дмитра Кременя. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія : Філологія*. 2024. Вип. 1 (51). С. 6–11. DOI : [https://doi.org/10.24144/2663-6840/2024.1\(51\).6-11](https://doi.org/10.24144/2663-6840/2024.1(51).6-11).
6. Маленко О. Український поетичний наратив війни: лінгвістична репрезентація. *Україністика дома й у світі: на вістрі часу* / А. Архангельська (гол ред.). Олмоуць : Університет Палацького в Олмоуці, 2024. С. 37–49. URL: <https://doi.vup.upol.cz/pdfs/doi/9900/07/2400.pdf>.
7. Сюта Г. Традиційні й новітні профілі мислеобразу «війна» в художньому дискурсі періоду повномасштабного вторгнення. *Культура слова*. 2025. № 102. С. 85–99. DOI: <https://doi.org/10.37919/0201-419X-2025.102.8>.
8. Тележкіна О. Виразальна палітра лінгвопоетичного обшину Наталії Васильєвої. *Лінгвістичні дослідження: зб. наук. пр.* 2025. Вип. 62. С. 73–81. DOI : <https://doi.org/10.34142/23127546.2025.62.06>.
9. Kostusiak N., Konstankevych I., Shulska N., Bukina N., Pavlyuk I., Iaruchyk V., Mitchuk O., Shumenko O., Oliinyk N., Reznichenko Yu. Poetry on Military Subjects in Modern Media Space: Linguistic-Cognitive and Modal-Pragmatic Interpretation. *AD ALTA: Journal of Interdisciplinary Research*. 2024. Vol. 14, issue 2, spec. issue XLIII. P. 45–50. URL: https://www.magnanimitas.cz/ADALTA/140243/papers/A_08.pdf.

**Kostusiak N. M., Zlotko O. M. POETIC SYNTAX OF VOLYN WRITERS:
HOMOGENEOUS SENTENCE MEMBERS**

The article characterizes homogeneous sentence members in military-marked Volyn lyric poetry, which is distinguished by the psycho-emotional and expressive-evaluative verbalization of reality, the articulation of Ukrainians' inner states, the presence of vivid and unconventional imagery, metaphorical thinking, and the originality and creativity of linguistic expression. The analysis of the studied stylistic units in terms of the syntactic organization of poetic texts and in relation to their semantic palette has made it possible to determine their role in shaping discursive strategies and authorial intentions. It has been established that homogeneous sentence members, woven into the linguistic fabric of poems from the period of the full-scale war, perform important compositional, expressive, and communicative-pragmatic functions, energize the text, and accumulate emotional resonance that encodes the perception of wartime realities. Constructions with homogeneous subjects and their corresponding predicate elements structure a gradational series of linguistic units representing moral and ethical values, reinterpreted traditional symbols, and visual and auditory imagery. It has been observed that the accumulation of homogeneous predicates is evident in narrative contexts and in contexts with varying degrees of volitional expression, which reproduce the psychologically intense wartime reality, reflect the illogicality of Russian aggression, and convey the dynamics of spiritual revival as well as the author's rhetoric of resilience and steadfastness in the struggle against the enemy. It has been noted that conciseness and heightened emotionality are skillfully combined in structures with several types of homogeneous components. It has been emphasized that the verbalization of the traumatic atmosphere of war, the scale of destructive actions, and the depth of suffering is associated with homogeneous determinative, governed, and attributive syntactic units, which intensify the expressiveness of the text and, in cases of inversion, further enhance its emotional impact, while also enabling conveying of deeper meanings and the traumatic experience of war.

Keywords: *linguostylistics, poetic syntax, homogeneous sentence members, stylistic unit, gradation, anaphora, emotional-evaluative and expressive function, modality.*

Дата першого надходження статті до видання: 06.04.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 27.04.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.05.2026